

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de maig del 2019.

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del Sr. Vincent ANIÈRE, i els magistrats Srs. Carles CRUZ MORATONES i Jaume TOR PORTA, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 29-11-2017, la representació processal de la societat XXX, SL articulava demanda en reclamació de quantitat contra els Srs. L.A. N. i A. M., per la qual sol·licitava es dictés Sentència condemnant-los a satisfer la suma de 3.608,87.- € en concepte de factures impagades més els interessos legals meritats des de la data la contesta la demanda i fins a la total liquidació del deute.

II.- El 21-2-2018 la representació processal dels demandats articulava excepció de manca de legitimació passiva en relació al Sr. M. i en quant al fons s'oposava a la demanda interessant es dictés Sentència imposant exclusivament al Sr. N. el pagament de les factures assenyalades amb els 1 i 2 de l'escrit de demanda per import global de 1.264 € el tot sense fer cap tipus de condemna en costes.

III.- Practicats els mitjans de prova proposats per les parts i evacuats els seus respectius escrits de conclusions, en data 9-1-2019 requeria sentència amb la següent per decisòria:

“DECIDEIX: que estimant parcialment la demanda principal formulada per la societat mercantil andorrana per participacions “euro-alimentària, s.l.” contra els Srs. L. A. N. i A. M., ha de condemnar i condemna al primer dels mencionats a pagar a l'instant d'aquest plet la suma global de tres mil sis-

cents vuit euros amb vuitanta-set cèntims (3.608,87.- EUROS), més els interessos legals produïts a comptar del dia vint-i-un de febrer del dos mil vuit i fins que sigui íntegrament satisfeta, amb imposició de les costes els vençuts segons preveu el III.- Considerant de la present resolució”.

IV.- Contra aquesta resolució formula recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. L. A. N., en virtut dels arguments que exposa en les seves conclusions de data 26-3-2019, demana la seva revocació, acollint la totalitat de les pretensions que s'articulaven en l'escrit de contesta.

En data 15-4-2019, la representació processal del Sr. M. presentava escrit de contesta a les conclusions interessant l'acolliment del recurs articulat pel Sr. N.. L'endemà, la representació processal de la societat XXX, SL s'oposava al recurs articulat interessant la íntegra confirmació de la Sentència recorreguda.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Jaume TOR PORTA.

FONAMENTS DE DRET

I.- No existeix controvèrsia entre els litigants, que entre els mesos de gener a setembre del 2016, la societat XXX, SL va subministrar diferent mercaderia a l'establiment comercial XXX del Pas de la Casa, emetent 8 factures per import global de 3.608,87.- € que no van però ser satisfetes. Tampoc es discuteix que el Sr. L. A. N. és el titular administratiu del negoci esmentat i que en aquesta condició, i en mèrits de la doctrina reiterada d'aquesta Sala, el mateix hagi de respondre de manera solidària, dels deutes contrets per a la seva explotació pel seu real propietari (Sr. A.).

La societat XXX, SL articulava demanda reclamant el pagament de les vuit factures indicades més els interessos corresponents i la totalitat de els costes.

Front aquesta pretensió, el Sr. M. formulava una excepció de manca de legitimació passiva. El Sr. N., sostenia que si bé en atenció de la seva condició de titular administratiu d'un establiment comercial havia de respondre dels deutes contrets pel seu titular real en l'explotació del mateix, la societat demandant no havia estat diligent en no suspendre immediatament el lliurament de mercaderia a comptar del primer impagament sinó que va continuar subministrant mercaderia en diferents ocasions el que en definitiva no va fer més que augmentar el deute inicial. Afegia ensems que el comportament del creditor integrava el concepte de mala fe atès que quan lliurava la mercaderia era perfectament coneixedor

que el deutor principal no la pagaria i que en definitiva seria el Sr. NIGRY qui l'hauria d'acabar assumint. En aquest context acceptava satisfer exclusivament les dues primeres factures generades per import de 1.264.- €, que al seu criteri corresponia al màxim de mercaderia que l'adversa podia haver acceptat servir en atenció a l'impagament de la factura inicial.

La Sentència dictada descarta la legitimació del Sr. M., actual explotant del negoci de constant referència, en considerar que la seva intervenció en el mateix era posterior a les factures reclamades. En relació al Sr. N. estima la demanda de manera íntegra, fonamentant-se en la doctrina d'aquesta Sala segons la qual "quan una persona assumeix voluntàriament la condició de prestanoms, es fa responsable en front de tercers, de tots els actes realitzats per la persona que en el seu nom gestiona el negoci", i que en definitiva les relacions entre aquest i el real explotant del negoci constituïen una "res inter alios acta" que no podien ser oposades als tercers que havien contractat amb desconeixement d'aquestes, entre els quals la mercantil demandant.

Contra tal decisió, s'alça el Sr. L. A. N. fonamentant-se en els següents motius de greuge.

II.- En primer lloc insisteix en que el comportament dels gestors de XXX, SL en relació a la gènesis del deute avui reclamat no havia estat diligent: havien subministrat mercaderia al negoci XXX durant un llarg lapse temporal (uns nou mesos) malgrat no haver cobrat ni tant sols la primera factura emesa. En aquesta eventualitat defensa que si la demandant havia continuat servint el negoci de referència malgrat els impagaments sistemàtics que s'anaven produint per part del deutor principal, el deute generat només era imputable a la contrapart, sense que, deixant de banda l'import de les dues primers factures que admetia per la resta se'n pogués exigir el pagament al Sr. N.. D'altra part sosté que la decisió recorreguda incorria en una valoració indeguda de la prova a partir del moment en que existia prova testifical en les actuacions de la qual en ressortia que altres empreses subministradores del negoci de referència, ho havien de deixat de fer tant bon punt els primers impagaments de les factures generades s'havien produït.

Hem establert de manera reiterada, que el titular administratiu d'un negoci respon solidàriament amb el seu titular real pels deutes contrets per raó de la seva explotació front a tercers creditors de bona fe, que han pogut confiar amb l'aparença creada i exterioritzada a través dels registres públics (cfr. entre altres les Sentències de 22-7-2004, recull núm. 2222, Sentència de 29-1-2013, TSJC-232/12). A partir del moment en que s'admet que la mercaderia reclamada resultà efectivament lliurada al negoci de constant

referència, l'argument obstatiu avançat pel recurrent sols podria prosperar en cas de que s'acredités que la societat XXX, SLU havia tingut coneixement del pacte fiduciari existent, i que malgrat això havia continuat, de manera dolosa i amb mala fe, a subministrar mercaderia tot i sent coneixedor de que el seu destinatari principal no la pagaria però que en definitiva l'acabaria satisfent el titular aparent. L'única prova proposada per la part recurrent amb aquesta finalitat, ha consistit en la testifical del Sr. A. V. (foli 148) -tractant-se del comercial d'altre empresa majorista en el ram agroalimentari-. Malgrat aquest hagi pogut precisar que el Sr. A. havia verbalitzat que si no podia pagar els deutes contrets ja els pagaria el titular administratiu de l'establiment (tractant-se del recurrent), en cap moment s'extreu de la seva declaració que des de E., SL s'hagués admès tenir coneixement d'aquest comentari. En conseqüència cap prova existeix que confirmi el coneixement per part del creditor del "pacte fiduciae" concurrent, sense que per tant en aquestes alçades es pugui veure perjudicat pel mateix.

Tampoc es pot imputar als responsables d'XXX, SLU aquell manquement al deure de diligència del comerciant que invoca. En efecte, el contracte de compravenda existent per raó del lliurament de mercaderia, posa a càrrec del venedor l'obligació consistent en lliurar la mercaderia encarregada en el termini i lloc convinguts. Cap deure de diligència especial recau en el mateix en el sentit que hagi de suspendre o refusar el lliurament de mercaderia a comptar d'un determinat nombre d'impagaments, sense que el fet de que altre empresa del sector ho pogués haver fet (cfr. la prova testifical practicada prop del Sr. A. V., foli 148) l'obligui en el sentit expressat. En tot cas, el subministrament de mercaderia va intervenir en un lapse temporal de 9 mesos i per un muntant de 3.608,87.- € que no es pot considerar extraordinari.

En conseqüència el primer motiu del recurs es veu abocat al fracàs.

III.- El segon motiu del recurs intervé en relació a les costes, considerant que la contrapart havia actuat de mala fe de manera que no era procedent condemnar el seu representat en costes especialment quan la demanda havia estat parcialment estimada.

Tampoc aquest motiu del recurs pot prosperar. En efecte, en aquest àmbit el cànon d'enjudiciament resulta del principi del venciment objectiu que vol que les costes del procés siguin imposada a la part vençuda. No podem perdre de perspectiva que si bé en relació al Sr. M. la reclamació articulada va ser rebutjada, el que va comportar que les costes que li varen ser ocasionades fossin imposades a la part actora, al respecte del Sr. N. la demanda resultava íntegrament apreciada.

En conseqüència a partir del moment en que la Sentència recorreguda li imposava les costes ocasionades, es realitzava una recta aplicació de les regles vigents en la matèria.

IV.- En resultar desestimat el recurs procedeix imposar les costes per ell generades a la part recurrent, de conformitat amb el que disposa el Codi 7,51,5.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. L.A. N. contra la Sentència dictada per l'Hble. Tribunal unipersonal del Batlle en data 9-1-2019 quina part dispositiva confirmem íntegrament.

Imposem el pagament de les costes causades en aquesta alçada a la part apel·lant.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-